

[Sigsgaard.]

masser af år, og det havde jo ikke været meningen. På forslag af et udvalg, som FN-generalforsamlingen havde nedsat, vedtog generalforsamlingen med to tredjedele majoritet, herunder USAs og Sovjets stemmer, i november 1947, at området skulle deles i en jødisk og en arabisk stat, der begge skulle indgå i en økonomisk union. Men FN satte ingenting ind på at få beslutningen ført ud i livet, og dokumenterne om den samler støv i FNs arkiver.

Efter at England i maj 1948 havde rømt området, blev det stik imod alle aftaler proklameret som selvstændig stat, og fra det tidspunkt til nu har der uophørligt været krig eller voldsom uro. Araberne må jo føle, at de af israelerne og stormagterne inklusive Sovjet er blevet fordrevet fra et land, der havde været deres i umindelig tid; set ud fra det synspunkt må det jo ligne den situation, at Danmark kom og krævede England tilbage.

Efter Sinaikrigen i 1956, der bragte verden på katastrofens rand på grund af Frankrigs og Englands deltagelse på israelsk side, kom så sidste år junikrigen, og den har jo ændret situationen en del. Israel står i dag svækket i verdensopinionen, fordi det har nægtet at trække sine tropper tilbage fra besatte arabiske områder, og fordi det de facto har integreret Jerusalem. FN har flere gange i resolutioner pålagt Israel at trække tropperne tilbage, men det har landets regering siddet overhørig, og det har igen medført, at Israel fra mange sider er blevet stemplet som en imperialistisk magt.

Der må naturligvis på det skarpeste tages afstand fra de ønsker om udslættelse af Israel, der fra tid til anden er fremsat af nogle arabiske ledere, og de er vel heller ikke bogstaveligt ment. Flere millioner mennesker har deres hjem i Israel, og det skal de selvfølgelig fortsat kunne have. Også derfor må der findes frem til en fredelig ordening, ikke mindst fordi israelere og arabere behøver hinanden for at kunne opbygge et stærkt, fredeligt og moderne Mellemøsten, der udelukker den stormagtsindflydelse og imperialistiske udnyttelse, der i dag finder sted i området.

Ressourcerne, herunder olien, og uhyre arealer står til arabernes disposition, men

den tekniske og videnskabelige uddannelse findes overvejende hos israelerne. De to folk har også derfor brug for hinanden. Men forudsætningen for, at en fredelig løsning overhovedet kan tænkes, er, at der rådes bod på den blodige uret, der er begået mod Palæstinaaraberne, af hvilke over 1 million måtte flygte og frister en kummerlig tilværelse i flygtningelejre, og andre må leve som, jeg tror jeg tør sige et dårligt behandlet mindretal i det, der var deres eget land.

En ordening må nok mindst, før man kan vente nogen som helst arabisk interesse for den, forudsætte, at Palæstinaaraberne såvel i teori som i praksis får lige så gode livsbetingelser og lige så store beføjelser i området, som israelerne har. Der bør rådes bod på den gamle uret, der er begået, og man har en fornemmelse af, at en af årsagerne til, at det ikke sker, er USAs og NATOs ønske om forsat at sikre sig en mellemøstlig base. Stormagterne, der taler meget om deres ønske om fred, medens de samtidig eksporterer våben, har et væsentligt ansvar for, at der ikke er opnået en fredelig løsning i Mellemøsten, men at der tværtimod er alvorlig fare for en ny åben krig inden længe, en krig, hvori stormagterne kan blive direkte involveret.

Det er naturligt, at USAs politik må spille en stor rolle i udenrigsdebatten i dag — og i hvert fald i mit indlæg — også på grund af det forestående præsidentvalg. Valgkampen præges jo ikke meget af udenrigspolitik; ikke desto mindre er landet for tiden udenrigspolitisk meget aktivt. De amerikanske investeringer er efterhånden af et sådant omfang, at der kan rejses berettiget tvivl om, hvorvidt de europæiske lande eller i hvert fald de mest infiltrerede overhovedet er i stand til at føre en selvstændig udenrigspolitik, selv om de måtte ønske det. Vesteuropas industripotential og det europæiske marked er USA vitalt interesseret i, og NATO må betragtes som et instrument til at bevare de vesteuropæiske lande under amerikansk indflydelse. USA er så dominerende inden for NATO, at det ikke engang behøver at spørge de allierede om råd, før det handler i anliggender, der ellers er af fælles interesse.

Sidst hørte vi i går af udenrigsministerens mund, at Danmark simpelt hen havde fået